

Ефектът на пеперудата

Ани Стойнова

Ти будиш мечтата
и стъпваш на пръсти,
залавяш крилете ми,
затваряш ме в буркан –
тъгата е там.
през тънките гънки
виждам – въздушен си,
облечен даже,
но като в приказките – цял.
(Д)ефект на пеперудата е,
ти чакаш там, а аз от тук те
отричам.
Ням си.

...

Ивет Иванова

от всичките хора
на тази проклета планета
не разбирам защо
трябваше да си точно
ти.

Най-влюбеният плод

Ани Стойнова

Ти,
който нарече смокинята
най-влюбения плод,
който намрази плачещите просяци
и псетата бездомни,
който напълни шепите си
с пясък и надежда,
който изцапа лицето ми
с боите си,

си книгата,
чета те само нощем,

не искам да те дочета.

Блян

Габриела Грозданова

Разкош!

По кожата ми остър нож.
Мисли, изгарящи душата ми на клада.
Думи, молещи се за пощада.
Искам аз ръката ти да хвана
Де не изпускам те, дори и да отиваме
към ада.

Готова съм сълзите си с душата си да
пия.
И гледам те, но времето ми свършва ...
Усмивката ти е копнеж,
А времето със теб – грабеж.
Чувствам се напълно гола, застана ли
с лице към теб.
Ти за мене просто си отрова.
И пристрастена – да избягам от мечтата си за теб -
НЕ МОГА.

„Мила“

Кари Гачева

Токов удар.

Експлозия.

Огромна вълна

от пръстите на краката

до корените на косите.

Игли навсякъде,

но без болка.

Топлина.

Това причиняваш ти.

Сякаш без да искам, давам ти да се настаниш

по-близо от кожата ми,

да шептиш в ухото ми

и да ме наричаш „мила“.

А как мразя някой да доближава с думи ушите ми

и как не харесвам тази дума „мила“ !

Но някой да ми каже

защо сънувам те да ми шептиш

и защо на филмите усмихвам се неволно,

когато чуя „мила“ ?

Съдба или присъда

Ралица Хаджийска

Грешна ли съм?
Съдба ли е или присъда?
Колко гряха да платя за тебе?
Душата си на дявола продадох.
Сърцето си в ръцете му го дадох,
но дявола нечестно ме измами
Погледна ме, защо не ме пожали?
Душата си разкри пред мен,
вкара ме във своя плен -
смирен, студен, ранен.
Дали да не му помогна ?
Но дявол е - не ме допусна,
стена висока изградил е,
в мрака себе си е скрил.
Защо го срещнах? Аз не зная...
Защо поисках да го опозная? ...
Глупачка!!! ... Та дявол най-добър в това е,
с женски умове да си играе!
Цяла му се дадох и го знае!
Сърцето ми на търг продаде,
всичко взе ми - нищичко не ми остави...
Едва пращинки са останали от мене,
животите ни сложих на везната,
крилете си му дадох, любовта ...
Какво ми даде той ли ? - Ще си замълча
На трона му сега седи една жена ...

И съм бясна

Оля Седмакова

И съм бясна
на себе си,
че не се отказвам
от теб.
И губя
душата си
в мисли мрачни.

Къде е усмивката ми?

И горчиво
мразя
тишината на
твоите думи.
И се губя
в мрак
от самотата.

Къде си ти?

И съжалявам
за премълчаното
за чутото
дори за изреченото.
И продължих
без теб
но ще свикна.

Съгласен си , нали?

И небето няма да се разпадне от болката ...

София Цолова

И не мисля, че разбираш
колко всъщност ме е страх...
И не мога да те виня -
позор е,
но не ридай.

Смъртта няма да е напразна.
Земята няма да се разтърси от хаос.
Небето няма да се разпадне от болка.
Плачът няма да се чува в тишината.

И няма да трепериш от яд.

Спомням си за теб:
истинска и грееща усмивка
като слънцето сутрин.
Спомням си за теб:
радостен и светъл смях
като звънчета в тиха нощ.

Спомням си за теб:
някъде в далечината,
блещукаха сияйните очи
като топъл пламък.
И си спомням за теб:
изгубени сред редовете,
се гонеха обидите
като стрели в сърце.

Но не мога да те виня,
Позор е.

Не знаеше.
Не те интересуваше.
Не ридай!

Сега можеш да си починеш.
Сега можеш да си поемеш дъх
Сега можеш да видиш красотата на живота.
Сега можеш да признаеш, че
не искаше това.
И пак ти вярвам,
защото с поглед в миналите дни,
те виждам пак:
как ме гледаше, как ми говореше...

И не мога да те виня.
Позор е,
но не ридай!

Няма да съм там,
където искам:
да бърша сълзите ти,
да прощавам бедите,
да галя косите ти
с ръце посинели.

Дръж се за двама ни.

Земята няма да се разтърси от хаос.
И небето няма да се разпадне от болка.
Белезите няма да изчезнат.

Прощавам ти.
Ще търся дните без тревоги.
Ще си почина и ще се моля:
да започна една по-различна
любовна история...

Проблемът на нас, лъжците

Оля Седмакова

Проблемът
на нас,
лъжците,
е
че знаем
кого лъжем.

Дали лъжа теб,
че те обичам или
лъжа себе си.

Проблемът винаги
е бил незнайното -
кого обичам
теб или
илюзията за теб.

Болка, огън, самота

Габриела Грозданова

В кръга на шегата
казваш си нещата.
Няма да се осмелиш,
честно да ги изявиш.

Думи, произнесени **без глас ...**

Мисли и картини,
рисувани час след час.
Кажете си го,
Излей товара!
Нали любовта те кара
С глас силен, ясен и звънлив
Да изкрещиш за миг
Че болката е огън,
А огънят – самотен.

С Нора и без Нора

Кари Гачева

Същата - очи, уши...
Същата - радостна, когато завали
и сърдита, когато я оставя
дори за мъничко сама.
Все готова да мине през калта
и от енергия да вдигне чак прахта.
Очакваща времето, в което да сме заедно.
И очите й... - очите й във цвят зелен...
Но погледът ти - сякаш развален,
сякаш нещо в теб не е наред,
нещо липсва,
и съм сякаш не цяла, а наполовина ...
И започва да ми писва,
душата ми започва да увисва.
И си мисля аз - че ти си тя!
Докато отново заваля:
и ти отново усмихната беше,
и на мястото ни в парка пак седеше.
Аз те повиках с името ти „Кора”,
ти беше друго куче,
а не моята прекрасна Нора!

Градация

Габриела Грозданова

Унила въздишка.

Сълзи милион.

И тъжна усмивка

И сърце – в унисон!

Нещо нежно ти шепнеш,

в глухотата ехтиш!

И душата ранима,

с любовта ще спасиш!

Новините от утре

Кари Гачева

Двама са убити.
Къщата е изгоряла до основи.
Катастрофа.
Вдигам глава – тишина.
Замръзнали всички стоят,
само детето краката си люшка ...
Силен клаксон се чува,
... вълна от псувни... и детето замръзва.
Спирка следваща. Въздух студен.
Шум от обувки. И после - ... ванилия.
Много позната ванилия.
Оглеждам се - виждам нейната шапка.
Приближавам се.
Вдишвам цигарен дим. Не.
Обръщам се: две крачки
сякаш ме пращат в пакетче с ванилия.
Кичур коса, паднал неволно от кока.
Оправя палтото си нервно,
старателно, шалът опира земята.
Още шест крачки: ... и една усмивка.
Всичко стана цветно.
Новините от утре: ...
... „Дете на четири чете“
... „Майка родила тризнаци“
... „Пеещо куче и мъж с цигулка“

Виж я!

Ралица Хаджийска

Виж я красива е, нали?
Смее се дори.
Щастлива е - не я мисли.
В живота и без теб продължи!
Да, тя е, знам, че я позна!
Същата, а толкова различна...
Защо я гледаш отстрани?
Заради нея ли се просълзи?
Виж я, хубаво я погледни!
В очите и пламтят искри!
Страхуваш ли се да я доближиш?
Безразличието й дали ще издържиш?
Знаеш, че докоснеш ли я - ще се изгориш!
Виж я, хубаво я погледни!
Загуби я, момче,
а те обичаше повече от себе си дори.
Съжаляваш ли сега, кажи?
Яд те е, нали?
Знам отговорите - не лъжи!
В очите ти личи, по-добре си замълчи.
Стой и гледай отстрани!

Важна е любовта

Габриела Бозакова

Любовта е това,
което събира двама души така,
все едно без другия не могат
да живеят никога.

Любовта е това,
което всеки получава,
дали от майка, баща,
брат или сестра,
мъж или жена!

Любовта,
без която не можем!

Крадец на мечти

Оля Седмакова

Ти взе мечтата ми
за идеална връзка.
Превърна я в развалина,
но не разбра,
че тя не бе единствено мечта.

Ти взе ми всичко.
И пламъкът в сърцето ми
се в лед превърна.
Аз още пазя твоите снежинки.

Ти взе дори това,
което не ти принадлежеше.
Като смехът ми.

Откраднатото не успя да пазиш,
и виж - превърна те в следа...

*Heart**Сърце**София Цолова*

Pathetic soul, mindless heart,
 Out of all this beauty in the world
 You would rather stay in the mud.
 You are proud of your failures,
 You love what hates you
 And you worship pain,
 But where did you leave all your dreams?
 When did you forget how to beat
 With compass in hand
 And keep an eye out for the roads,
 And not to go to the small dusty paths
 But to follow the light?
 I'm pulling my hair out
 And you are just quietly laughing
 Without regrets, mercilessly,
 With your eyes shut for your own sins,
 When did you forget to care for me?

Душа проклета, сърце обезумяло!
 От толкова красота на този свят,
 ти ровиш се в калта.
 И горд си с провалите си,
 обичаш, туй що мрази те,
 и благославяш болките ...
 Но къде остави ти мечтите си?
 Кога забрави как се побеждава
 с компас в ръка?
 И да държиш очите си отворени за
 пътя.
 И да не търсиш изхода в прахта на
 пътя.
 Но светлината следваш ли?
 Скубя си косите,
 А ти ми се присмиваш тихо -
 без капка угризение, без милост,
 със очи затворени за твоя собствен
 грях,
 Кога забрави за мене да се грижиш?

Ивет Иванова

Старецът

направи всичко по силите си,

за да опази цветята й.

Държеше ги на светло,

поливаше ги редовно

и ги прибираше през зимата.

Но не след дълго разбра,

че никой не може да се грижи за тях

по-добре от нея.

Последното оцеляло цвете

той засади

на гроба й.

СЪДЪРЖАНИЕ

стр.

1 Ани Стойнова	Ефектът на пеперудата
2 Ивет Иванова	***
3 Ани Стойнова	Най-влюбеният плод
4 Габриела Грозданова	Блян
5 Кари Гачева	„мила“
6 Ралица Хаджийска	Съдба или присъда
7 Оля Седмакова	И съм бясна ...
8 София Цолова	И небето няма да се разпадне от болката
9 Оля Седмакова	Проблемът на нас, лъжците
10 Габриела Грозданова	Болка, огън, самота
11 Кари Гачева	С Нора и без Нора
12 Габриела Грозданова	Градация
13 Кари Гачева	Новините от утре
14 Ралица Хаджийска	Виж я!
15 Габриела Бозакова	Важна е любовта!
16 Оля Седмакова	Крадец на мечти
17 София Цолова	Сърце
18 Ивет Иванова	*** (Старецът ...)

„(Д)ефектът на пеперудата“

Първа книжка от литературен проект „18 :18“

18 стихотворения, написани от 18-годишните

Стиховете са на ученици от Френска езикова гимназия „Антоан дьо Сент-Екзюпери“ – гр. Пловдив.

Автор на корицата: Мартин Чаушев - ученик във Френска езикова гимназия „Антоан дьо Сент-Екзюпери“.

месец април 2019 год.